

Zpravodaj

Českého krajanského spolku Beseda

Čtvrtletník – květen 2017 – číslo 2

Trimestriel – mai 2017

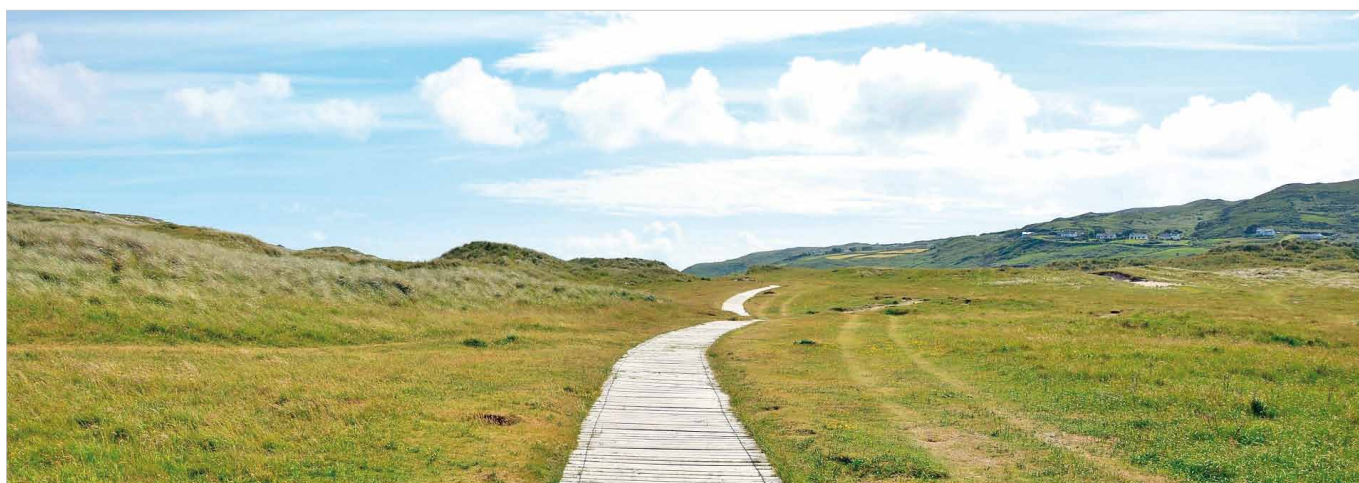
Driemaandelijks – mei 2017

EDITOR: Zuzana Jirglová, zuzana.jirglova@gmail.com

www.beseda.be - spolek@beseda.be

51, rue des Arbalétriers B 1420 Braine-l'Alleud
Bureau de dépôt: 1420 Braine-l'Alleud 1
PP 6/68473

© foto Klaus Hausmann

Haló, zastav se a čti!

Ano, ty, krajane, příteli! Že nemáš čas? Tak si ho udělej! A proč? Protože takové zastavení a odpočinek, například s naším Zpravodajem, má smysl. Možná si říkáš: „Jaký?“

Tuto otázku jsem si před nedávnem v kontextu svého života také kladla. Vyčerpaná tak, že jsem se třásla a brečela, jsem si každý den říkala: „Jaký smysl to vše má? Kam tak pořád spěchám? A jak to, že čím víc spěchám, tím mám méně času?“

Je možné nikdy nespěchat a přitom vše zvládnout udělat? Je možné být v klidu a přitom nejen plnit své povinnosti, ale být schopná pomoci i lidem okolo? Je možné si více vychutnávat život, a ne jen pořád myslet na vše, co člověk musí splnit, aby a) v rodině b) v práci c) s přáteli vše fungovalo?

„Spěch zdržuje,“ říká jedno latinské přísloví. A asi tomu tak nějak bude. Zkuste se tedy zastavit, zkuste se tedy tak jako já ohlédnout za chvílemi již prožitými a najít na nich to dobré. Odložte telefon, vypněte

počítač, nemyslete na uzávěrky, placení účtů, vaření obědů, rozvázání dětí na kroužky... Zapomeňte na sliby, které jste dali, přestože jste věděli, že je nesplníte, a přestaňte se jimi trápit. Otevřete oči a pohlédněte na své okolí trochu jinak. Více přítomně. Zkrátka vydejte se jinou cestou...

„Na konci každé cesty začíná další.“
(Pavel Kosorin)

Uvidíte, že svět má jinou barvu než dřív, zářivější. Všimnete si, že lidé jsou milejší, protože máte možnost si s nimi popovídat, poznat je, pochopit, co cítí. Ucítíte vůně, které neznáte. Maličkosti vás naplní štěstím. Třeba to, že u sousedů kvete strom. Nebo že se na vás vaše dítě podívalo zářivýma očkami plnými lásky. Nebo to, že vás někdo laskavě pohladí po rameni. Nebo že ve větru zašumí listy stromů...

„Jediná omezení, která v lidských životech existují, si klademe my sami.“
(Konfucius)

Zastavte se, porozhlédněte se kolem, otevřete srdce a užívejte si vše, co k vám přijde.

Přeji hodně štěstí a méně spěchu...

Editorka Zuzana

© foto Zuzana Jirglová

BESEDA

51, rue des Arbalétriers
1420 Braine-l'Alleud

Destinataire

BELGIQUE - BELGIE
1420 BRAINE-L'ALLEUD 1
P 001887

Literární beseda o Svatém rváči s Milenou Štráfeldovou

© foto Dušan Dostál

Bylo nám velkou ctí, že jsme mohli být prvními, kdo na únorové schůzce Besedy v Českém centru slyšel ukázky z tehdy právě dopsaného historického románu **Svatý rváč**. Kniha přišla do českých knihkupectví až v dubnu a v květnu byla čtenářům představena na mezinárodním knižním festivalu a veletrhu Svět knihy.

Před dvěma lety nám Milena Štráfeldová představila svůj neobvyklý román **Guláš pro Masaryka**, ale stihla mezitím napsat i román **Trestankyně**, který dostal na Světě knihy ocenění. Je věnovaný Růžene Vackové, morálně silné a nadané ženě, která byla ve vykonstruovaném procesu v 50. letech odsouzena k 22 letům vězení. Růžena Vacková se na posluchače, kteří zaujatě poslouchali úryvky ze Svatého rváče, upřeně a chápavě dívala z obálky knihy, vystavené vedle na stole. *Olga*

A jak vnímala své čtení Milena Štráfeldová? Sama o tom vyprávěla v rozhovoru pro Radio Praha:

Beseda v Bruselu mě pozvala na autor-
ské čtení z knihy, která měla teprve vyjít.

Byla to úplná premiéra, čtení z rukopisu. Kniha se jmenuje Svatý rváč, je to román o Jeronýmu Pražském, významné postavě předhusitské doby, příteli Jana Husa. Bylo to už třetí setkání, které jsem v posledních letech s českými krajany v Bruselu měla. Pozvali mě před několika lety s divadelním představením Osamělé večery Dory N. Krátce nato jsem tam četla z knihy Guláš pro Masaryka. Zdá se, že se jim ta dílka líbila, takže mě pozvali znovu, abych představila tuhle novinku. České centrum v Bruselu se zaplnilo a musím říct, že mě překvapilo, jak velký zájem posluchači o tuto zdánlivě velmi odlehlou dobu, o husitství měli. Místo hodiny, kterou jsme původně na čtení a následnou besedu plánovali, jsme tam byli skoro tři hodiny. Posluchače zajímala samozřejmě historie, protože se toho o Jeronýmu Pražském paradoxně ví poměrně málo. Životopisci s tím mají velké problémy, protože v jeho životopise jsou opravdu velké díry. Měla jsem tu výhodu, že si mohu jako romanopisec dovolit určitou fikci. Skoro lituji ty odborníky, kteří jsou tzv. odsouzení na tvrdá fakta. Krajane se zajímali o jeho život, o souvislost s Janem Husem, o to, jak a kde jsem hledala materiály a jak se píše takový historický román. Přise se těžce. Já jsem si to při jiné příležitosti dovolila trochu v nadsázce přirovnat k rubání uhlí.

Největší diskusi způsobilo moje netradiční pojetí, protože mám vždycky tendenci odmýtizovat ty ikonické postavy naší historie. I v souvislosti s tím, jak Jeroným žil, a co se o něm dneska ví, jsem v něm tak trochu viděla spratka. Musím říct, že je to hodně překvapilo. Všichni jsme zvyklí ze školy vnímat tyto postavy s velkou vážností. Jeronýma historici a výtvarníci zpodobňují jako ušlechtilého starce, ale pravda je trochu jiná. Zemřel, když mu bylo zhruba 35 let. Ví se o něm, že to byl opravdu trošku rebel a rváč. Rozhodně to nebyla taková svatá postava, jak se o něm leckde mluví nebo píše, tohle je zaujalo hodně. Shodou okolností je tam i místní souvislost, protože on se při svých neustálých cestách po Evropě dostal i do Bruselu. Dnes bychom tam po něm nějakou stopu samozřejmě těžko hledali, ale prokazatelně tam byl. Publikum bylo hodně namíchané. Myslela jsem si, že na čtení přijdou starší posluchači, protože tahle historická látka přece jen není moc

atraktivní pro vysloveně mladé lidi, ale přišlo i pár mladších, především studentů. Přítomná byla i střední generace. Myslím, že jsem je na úplném začátku trochu odzbrojila tím, že jsem se přiznala, že jsem sama husitství vždycky strašně nesnášela. I oni se připojili k tomu, jak tuhle otázku k maturitě neměli rádi, a tím jsme se naladili na stejnou vlnu.

Moje návštěva Belgie byla krátká, neměla jsem moc příležitosti vidět toho hodně, byla jsem jen na několika místech. Ale navštívila jsem nedaleké Antverpy a měla jsem tam možnost poznat velmi zajímavou osobnost, hudebního skladatele a profesora hudby Jána Valacha. Je mu dnes už přes 90 let, je to skutečně velký pamětník mnoha událostí jak v samotném Československu, tak i krajanského života v Belgii. Měli jsme možnost si o tom velmi zajímavě popovídat. Je stále aktivní. Navštívila jsem ho doma v nádherném bytě s výhledem na Antverpy, kde je přímo uprostřed haly harmonium či varhany, na které dodnes hraje a skládá hudbu. I v tomto vysokém věku je jako hudebník velmi aktivní. Byl to pro mě velký zážitek.

Milena Štráfeldová

Rozhovor byl převzat a částečně upraven z www.krajane.net. Milenu Štráfeldovou pro Radio Praha vyzpovídala Zdeňka Kuchyňová.

© foto Zuzana Jirglová

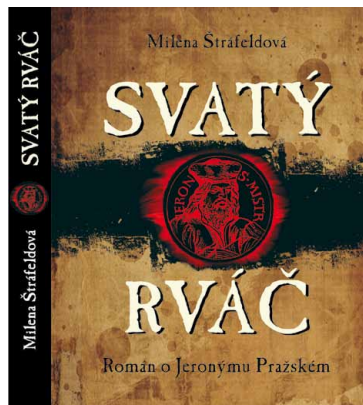

© foto Zuzana Jirglová

Ukázka z knihy Svatý rváč, vydal Caramond 2017

„Ještě trochu, mistře?“ nabízí Anežka ze Štítného Husovi chladnou vodu ze džbánu a Jan přikývne.

„Ano, děkuji ti.“

Kolem stolu jich v jejím domě v sousedství Betléma sedí právě dvanáct. Jako apoštolů, pomyslí si Jan. Hned se ale napomene: nerouhej se! Dnes večer je tu totiž jediný muž. Všechny ostatní, Kunka, Ludmila, Markéta, obě Kateřiny, Anna, Alžběta či Dorota, a konečně Ofka či Zdena, jsou ženy. Srovnávat je s apoštoly je určitě těžký hřích.

Pokud jde o ženy, je Jan víc než obezřetný. Nepochybuje o tom, že jsou nástrojem ďálových svodů a že je třeba mít se před nimi na pozoru. Tak to ostatně učí církevní otcové. To

se ale netýká těchto žen, s nimiž právě povečeřel. Ty jsou jako jeho rodina. Bekyně. Do jejich domu, který přiléhá ke kapli, chodí už pár let.

„Kdo bude dnes číst z Písma?“ zeptal se, když Kateřina s Dorkou sklídily ze stolu. Moc toho ovšem ke sklizení nebylo, jen pár misek od polévky, lžice, prázdná ošatka na chleba. Zdejší bekyně byly jedna jako druhá zámožné ženy, mohly by si dopřávat, rozhodly se ale žít v té největší skromnosti. Dnes byla k večeři jen zelná polévka a pár chlebových placek z černé mouky...

„Já,“ přihlásila se Anna z Dubé. A sama v bibli našla vyprávění o Marii a Martě, jak se setkaly s Ježíšem. To měla zvlášť ráda. Právě se chystala začít, když někdo zabušil dole v průjezdu na vrata.

„Kdo to sem může teď večer jít?“ obrátily se všechny pohledy udive-

ně na Anežku, ta ale jen pokrčila rameny. Šla otevřít a zpátky se vrátila s vysokým mužským s dlouhými černými vlasy. Měl na sobě uprášený plášť, zřejmě se vracel z dlouhé cesty.

„Jeronýme?“ vykřikl Jan a přitele s radostí objal.

„Jane,“ zaradoval se Jeroným. „Říkali, že tě najdu právě tady!“ Rozhlédl se kolem, po překvapených tvářích pražských bekyní.

„To jsou Anežka, Kateřina, Anna...“ pokoušel se mu je v rychlosti představit Hus. Brzy s tím ale přestal: „Musíš mít hlad! Anežko, přines prosím Jeronýmovi něco pořádného k jídlu!“ obrátil se k té nejbližší. Před Jeronýmem se za chvíli objevil talíř s kusem sýra, špekem, cibulí a pořádným skrojkem žitného chleba. Tómová dcera taky bůhvídkud vykouzlila džbán piva.

„Bude ti to stačit?“ zeptala se vlídně a Jeroným s plnou pusou jen vděčně přikývnul. Marně vzpomínal, kdy naposledy se takhle pořádně najedl. Že by snad tenkrát na tom pařížském hřbitově?

Anežčiny bekyně zatímsledovaly, jak Jeroným vichutná. Už oněmslyšely. A nejen od Mistra Jana, který svého žáka věrně miloval a bránil. O Jeronýmově učenosti, ostrovtipu a výřečnosti, ale i o jeho drzých kouskách se v Praze mluvilo už dlouho. A najednou byl tady, živý a plný elánu...

„Tak povídej, co jsi na svých cestách zažil?“ naléhal Mistr Jan. A všichni napjatě poslouchali, co Jeronýma potkalo v Paříži, Kolíně nebo v Heidelbergu.

„Ty jsi odtamtud vážně utekl?“ smál se Hus. Ten Jeroným se zkrátka nezmění, říkal si. Je to pořád stejný dobrodruh! „A co máš v plánu teď?“

„Přišel jsem do Prahy pro čtvrtý mistrovský biret,“ odpověděl Jeroným sebevědomě.

„Tři jsou ti málo?“ rozesmál se Hus o to víc.

„O ten z Karlova učení stojím nejvíc,“ zvážněl najednou Jeroným. „Pomůžeš mi?“ obrátil se na svého učitele a přitele. A Jan pokýval hlavou. „Samozřejmě...“

První andělské vaření

© foto George Schmalzried

Jelikož naše první společné vaření vyšlo právě na svátek Andělů, dostalo do vínku název „andělské“ a zdá se, že by z toho mohla vzniknout nová, pěkná tradice. Všechno se odehrává v normální domácí kuchyni, nemůže se do něho tedy zapojit

Vaření začalo skvěle: jako první dorazily Tereška s Andreou a přivezly českou Bohemku Prestige (v trojím vydání) a k tomu čerstvé sladké jahody. Posilněné dobrým moken, pustily se oba týmy do práce, nejprve se šlehalo těsto na bábovky, kte-

moc velký počet lidí. Protože mám však příliš velké oči, myslela jsem, že se nás do kuchyně při dobré vůli vejde 12 - 15. Praha však ukázala, že pohodlně tu může vařit maximálně 8 - 10 lidí. Jídelníček byl předem ohlášen: polévka z droždí, sekaná, bramborové špalíčky se smaženou cibulkou, dušené zelí a tvarohová bábovka. Vše ve dvojím provedení, neboť spolu přátelsky „soutěžily“ dva čtyřčlenné týmy.

ré se pak pomalu pekly v troubě. Hned nato jsme se pustili do polévek, sekané a do zelí, smažila se cibulka. Špalíčky se vařily až jako poslední. Všechny čtyři plotýnky na sporáku byly stále v provozu.

Účastníci vaření dostali složky se všemi recepty, které krásně připravila Zuzka. Mohli si do nich doplnit poznámky k pracovnímu postupu, případně další rady. Všechny recepty najdete na našem webu www.beseda.be/info-recepty

Když mě společné vaření napadlo, nebyla jsem si jistá, zda vůbec mohu někoho něčemu novému naučit. Předpokládala jsem, že to, co umím, je pro všechny samozřejmostí. Ukázalo se však, že mi 30 let prožitých v Belgii přece jen dalo malý náskok a mohu se s krajany podělit aspoň o takové informace, jako čím zde nahradit polohrubou mouku nebo jak získat normální tvaroh, podobný českému, aniž byste museli chodit do speciálních obchodů. Velmi mě pobavila poznámka jedné maminky, že ji dcera nabádala, aby neprozradila, že

© foto George Hodan

jim doma vaří, protože „to je přece jen pro začátečníky!“ Další moje poznání bylo, že se při společné aktivitě velmi rychle spráteli i ti, kteří se ještě před chvilkou vůbec neznali. To, že hlavní přísada každého jídla je naše láska k lidem, pro které to děláme, jistě nemusím zdůrazňovat. Účastníci vaření dali do hrnců lásky vydatně, při společné konzumaci jsme to všichni pocítili. Mně osobně jídlo chutnalo mnohem víc, než když jsem je vařila sama!

Příští vaření plánujeme na listopad. Je nějaké další české jídlo, které byste se chtěli naučit vařit? Napište nám, třeba to můžeme zkusit společně.

(Olga)

A jak se na vaření dívali ti, kteří u nás strávili celých 8 hodin? Zde jsou jejich zážitky a postřehy:

Výborná atmosféra, fantastické recepty na bohaté občerstvení, seznámení se sympatickými rodáky.

(Ilona)

Droždovou polévku jsme s manželem nikdy nevařili, ani nejedli, a byla díky receptu výborná. Dále jsme se setkali ve velmi přátelském prostředí s milými hostiteli a krajany. Moc děkujeme za vše, jednoduše - skvělé vaření. Pokud se bude konat další, moc rádi se zúčastníme.

(Jaroslava)

Na to, že jsem přišel jen jako poradce, a byl jsem pak dotlačen k vaření, jsem si to užil. Takovouto celodenní zábavu jsem si výborně prožil a dokonce se to dalo i jíst.

(Zoltán)

Andělske vaření a pečení bylo nejen poučné, ale i zábavné. V průběhu Andělského odpoledne a večera jsem se dozvěděla, nejen jaké používat belgické ekvivalenty

surovin, ale i jak postupovat při zadělávání těsta na tvarohovou bábovku, aby byla nadýchaná (a ona opravdu krásně nadýchaná byla), jak správně vytvarovat bramborové špalíčky, aby se nedaly zaměnit s noky... , jak správně osmahnout droždí, aby bylo do polévky pěkně hnědé, jak se u toho všeho „nezbáznit“ a mnoho dalšího. Atmosféra byla přátelská a veselá, a to i díky pohostinnosti Olgy a George. Budu se těšit na další akci Českého krajského spolku Beseda.

(Terezie)

Omlouvám se za opožděnou odpověď, resp. zaslání slíbených postřehů, které jsme dostali při odchodu domů za domácí úkol. Chtěla jsem si nechat nějaký čas na reflexi. Hlavně proto, zda přijdu na něco, co mi během akce chybělo.

Jenže na nic, kromě malé drobnosti, jsem nepřišla. Každopádně se sešla úžasná parta lidí, to ale nejspíš napsali všichni.

V mém případě to bylo umocněno i tím, že jsem se po dlouhé době sešla se svým dlouholetým kamarádem a měla možnost lépe poznat svou kolegyni „ve zbrani“ (do té doby jsme se vídaly jen sporadicky na společných pracovních akcích).

Nelituji takto strávené soboty, co účastník - to jiný životní příběh. Rozhodně jsem tak příjemně strávený čas nečekala. Mně osobně pomohlo vaření v tom, že jsem si mohla „osahat“ práci s bramborovým těstem a už se ho nebojím!). Nikdy jsem neměla odvahu se do něj sama pustit, i když doma ho maminka dělávala často, ale tehdy mě vaření nijak neoslovovalo. To už je minulost. Přesvědčila jsem se, že na tom nic složitého není. Uvítala jsem také cenné informace týkající se tvarohu a polohrubé mouky. Pamatuji se, že při mém příjezdu do Bruselu mi bylo řečeno, že se tady nedá koupit tvaroh (snad jen u Poláků) a polohrubá + hrubá mouka. A ejhle, vidím, že to není až tak pravda. Práce v týmu mě bavila, i když s sebou nesla i určitou zodpovědnost. Práce šla lépe od ruky, pěkně nám to utíkalo, úkoly se podělily, ale byla to i zodpovědnost, protože ve výsledku je vždy znát nejen snaha, ale určitě i případné chyby, zejména v ochucení. Prima bylo i to, že pro nás byly připravené „receptáře“. A zde bych zmínila tu malou „mušku“. Chyběl mi čas na případné poznámky v průběhu vaření. Jak jsme se do toho pustili, už jsme se nezastavili (i když je pravda, že jsme začínali s mírným zpožděním) a určitě je něco, co jsem si poznačit zapomněla. Díky krabičkám měla možnost výsledky naší práce ochutnat i rodina. Polévka nadchla manžela, ač vločky moc nemusí. Hlavní jídlo moc chutnalo oběma dcerkám, každá si přidala a Zuzanka si dala ještě i na večeri. No a bábovka slavila taky úspěch u všech, zejména ale u Aničky, která je na sladké. Jsem moc ráda, že jsem vás poznala, že jsi nás nechala vstoupit do svého království a že jsem mohla být u zrodu (doufáme) budoucí úspěšné tradice. Já se určitě těším na nějaké další vaření. Za to vše mnohokrát děkuji. Je to něco, co si s sebou vezmu domů, až budu Brusel opouštět.

(Hana)

© foto George Schmalzried

Tančím, tančíš, tančíme aneb Jak jsme si „zatršali“ na Servácovské zábavě

Milí čtenáři,

zábavy není nikdy dost, a tak jsme se s kolegyněmi z výboru dohodly, že uspořádáme taneční zábavu i letos, a opět ve volnějším stylu. Kravaty či večerní šaty jste mohli nechat doma, podmínkou účasti byly pořádné taneční boty a také pořádný apetit. Nejvhodnějším datem mezi všemi prázdninami a prodlouženými víkendy se ukázala být sobota 13. května a podle jména v kalendáři, připadajícího na tento den, dostala zábava název „Servácovská“.

Pořadatelé i pomocníci se sešli v příjemném sále Ten Noey v bruselské čtvrti Sint-Joost-ten-Node již odpoledne, aby nachystali sál i jídlo, hudebníci dorazili vzápětí a první hosté se začali scházet kolem sedmé hodiny. Byť v komornějším obsazení, přesto si návštěvníci užívali večera za doprovodu

dobré hudby a chutného jídla. Na úvod zahrála již osvědčená kapela VIP Banda, jejímž členem je také Vladimír Brtník (rozhovor s ním naleznete na str. 11-13). Tato kapela vystoupila i na loňské Řehořské zábavě a velmi se líbila. Při českých hitech se zaplnil parket a někteří tanečníci ho nejednou obkroužili celý.

Následně se uchopili nástrojů muzikanti z kapely TAU: Tomáš, Adrian a Ulf. Ve výborně započatém večeru pokračovali nejen písněmi českými, ale zahráli i známé skladby od slovenských hvězd, jako jsou Horkýže slíže či Elán, a prokládali je hity světovými. Přídavky pak nebraly konce.

Jako téměř na každé akci, i během Servácovské zábavy bylo možné si pochutnat na mnoha dobrotách. Na výběr byla domácí sekaná s křenem, okurkou a německým chlebem i chlebičky s nejrůznějšími pomazánkami a samozřejmě několik druhů moučníků (recepty naleznete na našich webových stránkách: www.beseda.be/info-recepty). Na zahnání žízně posloužila kromě běžných nealkoholických nápojů z České republiky dovezená kofola, na „doladění“ pak Becherovka, fernet či Bohemia sekt. Členové Besedy navíc obdrželi přípitek dle jejich výběru.

Původně měly vyhrávat všechny losy pouze v malé tombole, do níž přispěly dekoracemi a propagačními předměty převážně Olomoucký kraj a loňskými čísly časopis Moje země. Nakonec i velká tombola každého, kdo si koupil los, potěšila. Kolem jedenácté se konečně losovalo a cenami zde byly zajímavé dárkové knihy z Olomouckého kraje, České kalendáře 2017 vydané ve formě almanachu, české nápoje, i domácí bábovka. Dvěma hlavními cenami bylo roční předplatné překrásného časopisu Moje země.

Věřím, že si všichni akci užili, a tak chci na závěr jen poděkovat mým kolegyním z výboru, Georgeovi, oběma kapelám a všem pomocníkům: Marii, Evičce, Jendovi a Germánovi za to, že přiložili ruku k dílu, které se tak pěkně vyvedlo.

Zuzana

© foto George Schmalzried, Zuzana Jirglová

České kořeny v Belgii a Lucembursku

© foto: z archivu Českých kořenů

Takto – anebo s opačným pořadím obou zemí – se bude jmenovat pátý díl dokumentární série z cyklu České kořeny, který se natáčí v prvních čtrnácti květnových dnech v Bruselu a jeho okolí, také v Antverpách a dále v Lucemburku a jeho dalších městech a obcích. Tam všude žijí velmi zajímaví krajané, osobnosti, které odešly do zahraničí ještě před rokem 1989, a jejichž cesty za svobodou náš dokument mapuje. Vzniká v produkci nezávislého spolku, neziskové organizace se stejným jménem, České kořeny, se sídlem v Praze. Ve stejné produkci už vznikly čtyři dokumenty (Švédsko, Švýcarsko, rakouská Vídeň a kanadský Vancouver), které spojuje jedno široké téma. Tím jsou osudy a příběhy zajímavých osobností, lidí, kteří opustili svoji vlast v dobách předchozího, komunistického režimu, a kteří se ve své nové vlasti nejen neztratili, ale ještě v nové zemi mnoho dokázali. Zajímá vás jistě, s kým jsme tentokrát natáčeli? Zatím jen ve stručnosti, abychom neprozradili příliš mnoho, než bude film hotov,

což ještě nějaký měsíc potrvá. Postupně se ale budete dozvídat více a naše příští filmové hrdiny bychom rádi u nás v Česku představili i osobně, když to jen bude možné, na budoucích akcích Českých kořenů. V příštím čísle si budete moci přečíst delší článek o tom, jak natáčení probíhalo a co mu předcházelo a co bude následovat.

Tak tedy: České kořeny v Lucembursku a Belgii, 5.

František Šedý, zakladatel a dlouholetý předseda ATSL, držitel Gratias agit a dalších ocenění.

Ota Nalezinek, vynikající malíř a univerzální výtvarník, držitel řady – především lucemburských státních ocenění. Michal Wittmann, dřívější honorární konzul a také dlouholetý předseda krajské ATSL, také oceněn Gratias agit. Iva Mrázková, skvělá výtvarnice a současná honorární konzulka. Film také zpestří dětský folklorní soubor Melimelo, který vede Eva Klovská, a nové české aktivity shrne Marta Vacca Veselá, současná předsedkyně ATSL.

V Belgii, kde natáčení pokračovalo, jsme s kamerou zachytili tyto osobnosti:

Olga Schmalzriedová, dlouholetá předsedkyně spolku Beseda Belgie s manželem Georgem. I ona pro Besedu převzala již v roce 2004 ocenění Gratias agit.

Michal Svoboda, biochemik, jehož výzkumy pomohly tisícům dětí z Bolívie, kam byl vyslán bruselskou univerzitou, diagnostikovat včas zákeřnou chorobu.

Ján Valach, hudební skladatel, dirigent a vyni-

kající varhaník, rovněž nositel mnoha českých i slovenských ocenění.

Milým zážitkem bylo také natáčení v České škole bez hranic v Bruselu – a to jak při výuce dětí, tak i dospělých. O činnosti této i jí podobných českých škol v systému ČŠBH nás informovala paní Dagmar Straková.

Příběh Anne-Marie Štěpánové, Belgičanky, která díky již nežijícímu českému manželovi střídá už řadu let své dva domovy, český a bruselský, dotočíme výjimečně v Česku.

O dalším postupu při práci na dokumentu vás rádi budeme informovat, sledujte web www.ceskekořeny.cz a také náš Facebook a pozvěte na něj i ty, které by projekt České kořeny mohl zaujmout.

Děkujeme všem, kdo doposud naši cestu za natočením dalšího dokumentu podpořili, a to jak finančně, tak materiálně. Ohledně další eventuální pomoci mne prosím kontaktujte. Náš film není objednaný a financován žádnou institucí, veškeré prostředky na cca 8měsíční práci si sháníme sami.

Kontakt na produkci: Martina Fialková, m.fialkova@centrum.cz, tel.: +420 603 930 074

Číslo účtu spolku České kořeny pro možnou podporu projektu:

2100967760

Kód banky: 2010

Peněžní ústav Fio banka, a. s.

V Celnici 1028/10

117 21 Praha 1

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

IBAN CZ: 7820100000002100967760

Moje ZEMĚ

Exkluzivní časopis o České republice

... i doma je co objevovat

- **dvouměsíčník**
- každý rok více než **šest set stran** zajímavého čtení
- historické **kauzy**
- národní **poklady**
- **přírodní** zajímavosti
- průvodce **regiony**
- **rozhovory** s výjimečnými **osobnostmi**, netradiční **reportáže**, působivé **fotografie**

OBJEDNÁVEJTE

na stránkách:

www.mojezeme.cz

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ

180 Kč

online verze:

alza.cz

do Evropy:

732 Kč

tištěná verze:

send.cz

do zámorí:

834 Kč

tištěná verze:

send.cz

Ceny tištěné verze jsou orientační (dle aktuálních tarifů České pošty).

Literární dílna s Markétou Práškovou

Poslední březnový víkend přijela na pozvání Marie Zajícové do Bruselu spisovatelka v žánru fantasy Markéta Prášková a představila nám všechny díly svých Klobouků z Agarveny. Sobotní večer a noc strávila s dětmi z ČŠBH Brusel, byla to tradiční Noc s Andersenem. Jejím pobytu v Bruselu jsme na návrh Marie chtěli využít i pro ty, kteří do české školy zapsáni nejsou.

V Pražském domě jsme se sešli v neděli 26. března odpoledne. Byl to první letošní krásný a teplý víkend, nespíš proto na besedu a literární dílnu s Markétou dorazila sotva polovina z avizovaných zájemců. Necelé dvě desítky dětí a dospělých si však literární odpoledne skvěle užily. Markéta Prášková, která zároveň učí děti ve škole českému jazyku, si připravila ke každému dílu své knihy jiný úkol nebo hru typu Pexeso, Kimovu hru, hádání slov jako v televizním Kufru apod. Při jednom z úkolů dostali dospělí s dětmi do rukou kartičky s různými povoláními, která se podílejí na vzniku a vydání knihy. Sestavit je do přesného pořádku tak, jak se postupně do práce na knize zapojují, byl docela oříšek. Spisovatelka nám také předvedla jeden skutečný agarvenský klobouk!

Na závěr jsme vytvořili skupiny složené z jednoho dospělého a jednoho dítěte. Paní spisovatelka nás poučila, že si před psaním knížky musíme vybrat, v jakém prostředí bude děj probíhat, kdo bude náš hrdina, co se mu přihodí apod. Každá skupina si vylosovala jedno prostředí a měla pak asi 20 minut na přípravu odpovědí na následující otázky:

1. Popřemýšlej o tomto prostředí a pokus se představit, že ses v něm právě ocitl.
2. Napiš alespoň 8 slov, která bys tu mohl vidět a která se k tomuto prostředí vztahují.
3. Kdo by podle tebe mohl být hlavní hrdina? Jaké by měl vlastnosti?
4. Navrhni, co závažného by se mohlo hrdinovi přihodit? Jaká nebezpečí by mu mohla hrozit?
5. Co by mu naopak mohlo pomoci? Jak by svou svízelnou situaci mohl v příběhu řešit?
6. Pokus se napsat hlavní námět svého příběhu. (Námět je obsah příběhu shrnutý do jedné věty.)

Prostředím byl například Divoký západ, do kterého zasadila budoucí spisovatelka, sedmiletá Marylene indiány a chlapce Jakaryho, který je silný, umí střílet a mluvit se svým koníčkem. Dokáže zabít nebezpečné zvíře. Člověk by nevěřil, jak kreativní jsou i malé děti a většina dospělých, kteří leckdy ani netuší, kolik nápadů jsou za krátkou dobu schopni vychrlit! Zde jsou některé odpovědi na výše položené otázky, posuďte sami:

1. STŘEDOVĚKÝ HRAD:

1. smrdělo to tam, lidé vylívali nočníky na ulici, byli nemocní
2. hrad, rytíř, princezna, studna, král, královna, brnění, meč
3. počítačový blázen „nerd“ - všeho se bojí
4. bude muset do boje s drakem a vysvobodit princeznu, může umřít
5. objeví kamaráda, dají hlavy dohromady a poradí se
6. Hrdina se objeví ve středověku a musí bojovat s drakem.

1. VESMÍRNÁ LOŽ:

2. slunce, země, kokpit, stroje, hvězdy, černé díry, „aliens“, astronaut
3. Marie - je přísná, často mučí děti
4. výbuch vesmírné lodi, žádný benzín
5. sluneční panely
6. Loď s posádkou letí na Mars a stane se jim hodně nehod.

1. OPUŠTĚNÝ OSTROV

2. palmy, písek, moře, tygr, keře, oheň, jeskyně, kameny
3. desetiletá dívka z Turecka - má ráda zvířata, je statečná
4. může ji honit tygr, nedosáhne na banány a nemá co jíst
5. přemýšlí, jak se dostat pryč, rozdělá si oheň, vyrobí si přístřešek a vor
6. Turecká dívka se ocitla na opuštěném

ostrově a dokázala se o sebe postarat.

1. LETNÍ TÁBOR:

2. skákání do vody, útěk před vlnami, kralupy, ryby, chatky, stavění hradů, vytvoření jezera, opalování
3. svalnatý plavčík - nebojácný hrdina
4. příplavou 4 piraně a 4 žraloci, plavčík uteče na pláž
5. vyrobí na ně pasti
6. V letním táboře u moře číhá ve vodě nebezpečí.

1. ŠKOLA: rok 2048 v USA

2. nuda, úkoly, učebnice, vzdělání, šikana, děti, tužka, kamarádi
3. patnáctiletý Alex, bohatý, hodný a slavný na sociálních sítích, nebaví ho škola a nesnáší zeleninu
4. snědl neznámou tabletku a stal se z něho býk, musí jíst zeleninu a komunisti ho vezmou do JZD
5. pomůžou mu kamarádi ze sociálních sítí
6. Jedná se o příběh proměny chlapce v býka a jeho návrat zpět mezi lidi.

A jak vidí svůj pobyt v Belgii sama Markéta Prášková?

Celý můj výlet do Bruselu byl krásný. Přispělo k tomu jistě i slunné počasí, kterého tam prý nebývá nazbyt. Stihla jsem navštívit významné bruselské stavby, projít kus města, ochutnat místní speciality, podívat se na generální zkoušku českého divadla a především jsem potkala mnoho zajímavých a velmi milých lidí. Zvlášť mě velmi překvapilo, jak pozitivní náhled mají lidé s vazbami na Čechy na naší zemi. Tady si asi češství tolik neváží jako za hranicemi. Vidět Čechy z trochu jiného pohledu pro mě bylo opravdu obohacující. Velmi děkuji za milé pozvání a příjemné odpoledne i večer.

Markéta Prášková

A my děkujeme za inspirativní literární dílnu, kterou si užily jak děti, tak i dospělí, a přejeme mnoho dalších literárních, školních i jiných úspěchů.

Olga

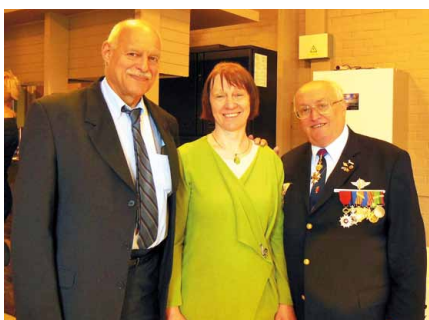
Pieta v Adinkerke

Od samého počátku této tradice, kdy v 70. letech členové Besedy hroby česko-slovenských vojáků v Adinkerke objevili, a odkdy naše ambasáda či od roku 1993 obě naše ambasády pietu spolu s radnicí v De Panne organizují, kladou zástupci Besedy ke hrobu neznámého vojína květinný polštář v národních barvách, ozdobený trikolorou. Na letošní průvod svítilo rozmarně slunce, ale ze zatoulaného těžkého mraku účastníky vzápětí zaskočila ledová sprška.

Olga

O svých prvních zážitcích z této akce hezky ve svém blogu informuje **Kateřina Farná**.

www.bruselskasojka.cz

© foto George Schmalzried

Mise P. ThDr. ICLic. Jiřího Koníčka v evropských institucích v Bruselu

Ve dnech 22. až 26. března 2017 se na pozvání českých diplomatů a poslance EP Pavla Svobody a s požehnáním olomouckého arcibiskupa uskutečnila cesta P. ThDr. ICLic. Jiřího Koníčka (předsedy Moravsko-slezské křesťanské akademie, předsedy Hnutí duchovních tradic, předsedy Společnosti pro dialog církve a státu) do Bruselu.

Ve čtvrtek 23. března sloužil pro české i slovenské poslance v meditační místnosti Evropského parlamentu mši za pokoj v Evropě, během které pronesl modlitby za zachování míru a zasvěcení evropských institucí a Bruselu Panně Marii. V promluvě připomenul aktuální oslavy 60. výročí římských smluv a poselství papeže Jana XXIII z

encyklyky o míru ve světě.

Při mši svaté konané následující den v kostele Notre-Dame des Grâces v Chant d'Oiseau / Woluwe Saint Pierre povzbudil ve víře české a slovenské krajany žijící v Bruselu. Vyhlásil je k aktivní účtce Panny Marie pro zachování duchovních tradic českého i slovenského národa, k setkávání se u mariánských sloupů a konání pobožností za mír ve světě a zasvěcení Bruselu, dalších měst i celé Evropy Panně Marii Neposkvrněné. Celá večerní slavnost byla zakončena u místního pomníku Jana Palacha zpěvem české státní hymny.

Při setkání s P. Jaroslavem Hanzlíkem, slovenským knězem a představitelům Slovenské katolické misie v Bruselu, se zajímal o duchovní spolupráci Čechů a Slováků v Bruselu. V sobotu 25. března se P. Jiří aktivně zapojil do předvelikonočního pochodu spojujícího místní farnosti modlitbou k Matce Boží - Palladiu Země České, jehož vyobrazení

nesl průvodem a do závěrečné bohoslužby v kostele Svaté rodiny ve Woluwe Saint Lambert.

Pobyt zakončil v neděli 26. března koncelebrovanou mší svatou v kostele Notre-Dame des Grâces společně s místním knězem P. Benjaminem Kabongo. U pamětní desky za oběti teroristického útoku byla mise při příležitosti ročního výročí útoku na bruselském letišti Zaventem završena pietní modlitbou za ochranu a požehnání k pokojnému soužití i tvůrčí spolupráci v centru dění EU.

Kromě výše uvedeného P. ThDr. ICLic. Jiří Koníček posvětil prostory Evropského parlamentu a Rady ministrů a dal požehnání pro práci všech představitelů moci ve službu svěřenému lidu dle vzoru sv. Václava a příkladu Karla IV.

Jindřich Trejbal

© foto z archivu Otce Koníčka

Dětský den s grilováním

ilustrační foto

Tradiční dětský den s grilováním proběhne letos v **Lese snů** u Louvain-la-Neuve v prostoru FGH u dětského hřiště v **neděli 11. 6. 2017 od 12 do 19h**. Hry a soutěže budou mít děti od 2 do 12 let mezi 14. a 16. hodinou. Všechny děti obdrží dárek od Besedy a Olomouckého kraje.

Vstupné se stravenkou pro dospělého stojí **15 €**, pro dítě od 2 do 12 let - **7 €**. Přihlášky s udáním počtu osob a jmen soutěžících dětí pošlete na spolek@beseda.be, platbu (nejlépe do 8. 6.) na účet Besedy **BE26 3630 3022 4129**, do zprávy uveďte počet dospělých a počet dětí. Děti do 2 let a

ochotní pomocníci neplatí. Na tatínky čeká k jejich svátku malé překvapení.

Občerstvení z Česka (klobásy, pivo, víno, kofola), další maso i zelenina ke grilování a nápoje jsou zajištěny. Saláty a moučníky budou domácí výroby. Doporučujeme vzít si krabičky na případné zásoby na další den.

Další podrobnosti naleznete v kategorii Pozvánky na akce na našich webových stránkách www.beseda.be

Stravenka pro dospělého obsahuje: 1 porci masa nebo zeleniny s přílohou (chleba, kyselá okurka, křen nebo hořčice nebo kečup), 1 porci salátu, 1 porci moučníků (2 ks), 1 nápoj (víno nebo pivo) a 2 nápoje (nealko, čaj/káva dle vlastního výběru). Stravenka pro dítě obsahuje: maso nebo zeleninu, 1 porci salátu, 1 porci moučníků (2 ks), 1 nápoj nealko

ČESKÝ KRAJANSKÝ SPOLEK ČLEN 2017

Spolek krajanů v Belgii od roku 1904
Amicale des Tchèques de Belgique depuis 1904
Vereniging van Tsjechen in België sinds 1904

Jména a Příjmení
BESEDA

Členské příspěvky

Milí přátelé, milí BESEDNÍCI, blíží se konec prvního pololetí a malá bilance vašich členských příspěvků. Není důležité, zda platíte na začátku, v průběhu nebo na konci roku, platba je vždy na celý kalendářní rok. Nepočítá se tedy od data platby k datu příští platby. Pokud omylem pošlete příspěvek v daném kalendářním roce podruhé, upozorníme vás na to, příspěvek vám vrátíme, nebo jej s vaším souhlasem započítáme do následujícího kalendářního roku.

V roce, kdy se koná valná hromada, a ta bude 8. 10. 2017, je však důležité, abyste příspěvek poslali před ní a mohli se tak zúčastnit voleb, případně též kandidovat do výboru Besedy. To mohou udělat i noví členové, podmínkou je nejméně tříměsíční členství. Budeme opravdu rádi, když se k tomuto úkolu (nejpozději do konce srpna) přihlásíte. Už příliš dlouho pracujeme v oslabené sestavě a každá pomoc, byť jen dočasná, je vítaná.

Příspěvek je třeba poslat na účet ING na jméno **Beseda**. IBAN má číslo **BE26 3630 3022 4129** a BIC je **BBRUBEBB**. Roční členství vás vyjde na **15 € (jednotlivci)** nebo **25 € (rodina)**, dobrovolnému navýšení se meze nekladou. Budete dostávat tištěný Zpravodaj, na akcích Besedy míváte snížené vstupné, případně vás čeká jiné malé překvapení. A podpoříte jistě dobrou věc. Členové výboru nedostávají za svou práci žádný plat, ani žádné finanční odměny, proplácí se jim pouze výdaje spojené s prací ve výboru, např. doprava, tisk materiálů, nákupy na občerstvení na akce nebo telefonáty spojené s organizací akcí. Mají však dobrý pocit z bohubilé činnosti, a ten si za peníze nikdo nekoupí.

Beseda tu je již 113 let, její minulost neovlivníme, ale její budoucnost záleží jen na nás a na vás! Těšíme se na vaše reakce.

za besední výborky - Olga

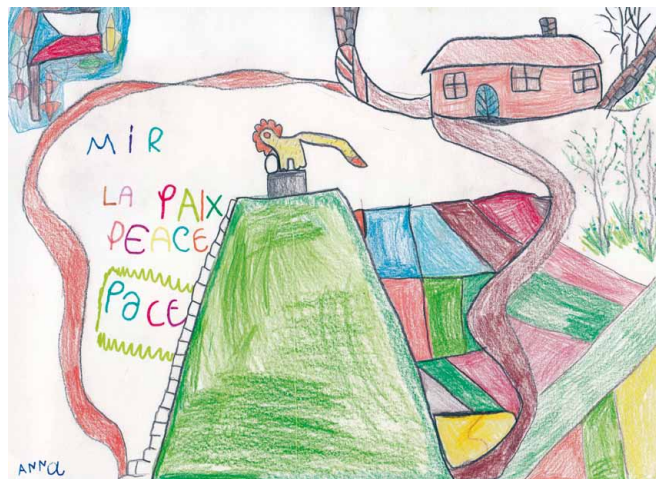
Na Mírové stezce u Waterloo

© foto George Schmalzried

Na začátku bylo objetí... V sobotu 27. května jsme vyrazili na odpolední nevšední procházku s cílem podpořit mezinárodní iniciativu Mírová stezka (www.friedenweg.com). Když jsme se o této iniciativě, ke které se připojil Český krajanský spolek Beseda, dovědeli, zaujal nás nápad podílet se malým a kon-

krétním gestem na něčem, co je v dnešní době dosti ohroženo, ale také často nerespektováno. Symbolika místa procházky po bojišti u Waterloo a posléze výstupu na Lví pahorek v nás vzbuzovala veškerou zvědavost a vůli zúčastnit se takové akce s celou naší rodinou.

© ilustrace: Anička Bucella

Přes tropické počasí nás na parkovišti u Lvího pahorku a s českou vlajkou v ruce vřele přivítali Olga a George. Mírová skupinka byla menší, než se očekávalo, přesto se podařilo zastoupit všechny věkové kategorie. Procházku zahájila Olga tím, že se se

všemi srdečně objala, a poté jsme společně, s radostí a energickým krokem, vyšli. Mohli jsme obdivovat nejen majestátního Lva, který se stal naším styčným bodem, ale i cestu zavádějící nás na místa spjatá s dávno prožitou minulostí. Odpočinuli jsme si u tří staletých kaštanovníků a zadívali se do jejich statných kmenů a vyprahlých, ale důstojných větví, které odkazují na evropské stromy míru a paměti.

V podstatě to nejdůležitější, co nás po celou dobu doprovázelo, byly otevřenost, přátelství a rodinná atmosféra vytvořené díky Olze a Georgeovi. Zavzpomínali jsme si na dětství, vyměnili různorodé politické, kulturní i společenské názory, a to vždy se špetkou humoru a v dobré náladě. I naše pětiletá Anička se úžasně zapojila, když se na několik okamžiků ujala vedení a spočinula v čele coby hrdá vlajkonoška.

Jako odměna za statečně propocení mírový pochod na nás čekal vynikající piknik v podobě domácích rohlíků, makových koláčů a osvěžující rozmarýnové limonády.

Skončili jsme skoro tak, jak jsme začali, srdečným objetím Olgy a George, ale hlavně s něčím navíc: s myšlenkou, že **tato mírová stezka vlastně nekončí, ale může, když budeme chtít a také se o to snažit, pokračovat každým dnem kdekoli, kdykoli a s kýmkoli.**

Děkujeme!

Martina, Dario a Anička

Bruselští Brhlíci - sbor pro děti

Rádi bychom Vás informovali, že i v příštím školním roce budou pokračovat pěvecké slety dětského pěveckého sboru **Bruselští Brhlíci**.

Sbor je veden profesionálními hudebníky s pedagogickou praxí a je zaměřen na české a slovenské národní i populární písně.

Slety se budou konat vždy v úterý od 17:30.

Pokud máte doma nějakého brhlíka, sýkorku, či dokonce skřivánka, kteří by chtěli společně s námi poznávat překrásné české i slovenské písně, neváhejte nás kontaktovat na níže uvedené adrese.

Těšíme se na Vás, Jan Fix a Adam Hanzl.

bruselsti.brhllici@gmail.com

NAŠINCI V BELGII: VLADIMÍR BRTNÍK

Většina lidí ho s úctou oslovuje „pane řediteli“, jeho přátelé ho však znají jako veselého a laskavého člověka, skvělého hudebníka anebo chlápka, co dokáže pořádně zabrat za práci. Život Vladimíra Brtníka může být pro jedny ukázkou úspěšného muže, pro jiné záminkou k závistí či nepřijetí. Rozhovor s Vládou mi však ukázal, jak výborným je člověkem. Sešli jsme se u něj v kanceláři ve škole. Moje nervozita z prvního novinového rozhovoru opadla, když jsem viděla, jak si pan ředitel nervózně připravuje své poznámky k otázkám, které jsem mu dopředu poslala.

Abychom to nekomplikovali, začněme hned od začátku: odkud pocházíte?

Narodil jsem se v Dačicích, malém městě vedle Telče, kde byla tehdy nejbližší nemocnice, tam se narodili asi všichni Telčáci z mé generace. Celé mé dětství, celé studium až po gymnázium jsem strávil v nádherné Telči. :-)) V jednom malém městě s pěti tisíci obyvateli, které nebylo až tak malé, protože tam jsou dvě základní školy, ani moc velké, aby se o nás rodiče museli bát.

Jaké jsi měl dětství, máš nějaké sourozence, jak jsi vyrůstal?

Mám dvě sestry, které jsou řekněme o 15 let starší, takže jsem byl vlastně vychováván jako jedináček. No na dětství vzpomínám hrozně moc krásně. Jako jedináček jsem se měl dobře, byť jsme nebyli žádná bohatá rodina, tak si myslím, že mi rodiče dopřáli všechno, co jsem potřeboval: sporty i tuzemské dovolené.

A kam jste tedy jezdili z toho krásného Telče?

Pozor, to je TA Telč! :-)) Hodně jsme kempovali. Je pravda, že moji rodiče ještě více

kempovali s mými sestrami, ale i my jsme jezdili často se stanem. Bylo to víceméně po České republice, ale už jen ten pocit z atmosféry kempu mi zůstal a s mojí manželkou Milenou bychom ho chtěli předat také našim dětem...

Jednou jsme byli na závodní dovolené v Bulharsku, to byl veliký zážitek! Jeli jsme vlakem dva dny tam a dva dny zpátky. Byla to vlastně jediná zahraniční dovolená s mými rodiči. Ti pracovali v podniku Interiér Telč, takže znali některé spolucestující ve vlaku. Protože maminka spala v jiném kupé a my byli během cesty rozdělení, chodili jsme za ní. Lidé se procházeli uličkami jen tak v nočních košilkách a takto jsme jeli do Bulharska jako jedna velká rodina. Tato dovolená byla úžasným zážitkem, poprvé jsem totiž viděl moře! Vezli jsme si s sebou dva černobílé filmy a tatínek mi půjčil svůj fotoaparát Sokol, což byl poloautomat, kde se nemuselo všechno štelovat. Ten se mi ale po dvou snímcích zasekl a já dodneška věřím, že to nebyla moje chyba. Tatínek se na mě tehdy hodně zlobil... Ono se to prostě zaseklo! Což mi nyní často připomíná Vojtu (nejstarší syn, pozna. autora). :-)) Na památku jsme si tedy dovezli jen dvě fotky z cesty a tři pohlednice.

Ted' mě tak napadá, jaká byla Tvoje nejoblíbenější hračka nebo na co sis nejraději hrál?

Hele, ale tahle otázka tam nebyla! To samozřejmě nemůžu říct mým dětem, ale nejraději jsme si hráli na vojáky! Býl jsem zarputilý pacifista! Mnohokrát jsme doma s manželkou řešili, jaký typ hraček dětem koupíme v hračkářství, a shodli se na tom, že imitace zbraní kupovat nebudeme.

Nicméně stejně jako všichni mí vrstevníci i já jsem jako malý dělal to samé: hrál jsem si s kamarády na vojáky. Přišli jsme domů ze školy, hodili jsme tašky na zem a běhali jsme kolem baráku. Neměli jsme žádné mobily, kde rodiče nevěděli, ani neřešili, kde přesně jsme. Protože jsme neměli žádné zbraně, jen jsme napodobovali zvuky pusou. Na žádnou konkrétní

hračku si ale nevzpomínám. Jezdil jsem taky bikros a cyklotrial pod tehdejší Svazarmem. Byl jsem dokonce přeborníkem v kraji, jen nejlepší kamarádům však říkám, že jsem ve své věkové kategorii byl sám. :-))

Co studium, vysoká atp.?

Po základní škole v Telči jsem tam byl také na gymnáziu, poté jsem odešel na vysokou školu do Českých Budějovic, na pedagogické fakultě jsem se zaměřil na první stupeň a speciální pedagogiku. Po ukončení jsem v Budějovicích ještě rok studoval na jazykové škole. V Telči mi nabídli místo na základní škole, a tak jsem učení zkombinoval se studiem angličtiny na Masarykově univerzitě v Brně.

Znali jste se už tehdy s Milenou, Tvoji ženou, když oba pocházíte ze stejného města?

No, my jsme se dlouho míjeli, protože i když Milena chodila do stejné školy jako já, neznali jsme se. Její maminka mě ale měla na hudební výchovu v osmé třídě, v pátek na poslední hodinu. Dokážeš si představit, jak to asi vypadalo, děti v ten čas už nefungují, takže jsme si s Milenou maminkou zažili mnoho „hezkeho“. Vždycky si říkám, co by dělala, kdyby už tenkrát věděla, že budu jednou její zeť...

Po maturitě jsem se úplnou náhodou dostal jako průvodce na brigádu na zámku v Telči a ve stejném termínu tam byla zrovna taky Milena. Později jsme spolu bydleli v Budějicích, kde Milena také studovala, krátce ještě i v Telči.

Jeli jste rovnou do Bruselu nebo jsi předtím působil (jako učitel či ředitel) někde jinde?

Milena pracovala tehdy v Praze a já už jsem učil 4 roky v Telči, vlastně bych

asi zůstal celý život v mém rodném městě, kdybychom nenašli inzerát na místo v Americe. Nezisková organizace ze Spojených států hledala pracovníky k postiženým dětem a dospělým. Byl to správný čas odejít někam na zkušenou, a tak jsem to zkusil. Center bylo několik, nejvíce jsem pracoval v Salemu v Nové Anglii. Naše neziskovka zajišťovala svým klientům jak denní program, to je svezli autobusy k nám a my jsme pro ně měli připravený program. Anebo handikepování lidí bydleli společně v rodinném domě, takže byly i noční služby. Trávili

jsme s nimi víkendy, jezdili jsme do parku, do kina i fitka, fungovalo to výborně. Po osmi měsících jsem se dostal na jinou pozici, kdy jsme sháněli klientům práci, např. v obchodech, a pomáhali jsme jim s tím, aby si práci udrželi: aby byli správně oblečení, chodili do práce a včas... Práce mě moc bavila, a kdybych neměl v té době Milenu, tak bych tam asi i zůstal. Bylo to skutečné prověření našeho vztahu, rok a půl jsme byli bez sebe, Milena za mnou byla jen dvakrát. Nebyl tehdy skype, ani jiné vymoženosti, až později jsem si koupil mobil, tak jsme si mohli aspoň smskovat.

Celkem jsem byl v USA rok a půl, když mi skončilo vízum. Češi byli v této organizaci velmi oblíbení, a tak když jsem odjížděl a dostal plaketu Zaměstnanec měsíce, byl jsem již druhým oceněným Čechem v historii této organizace. Z Ameriky jsem jel rovnou do Lucemburku, kde Milena pracovala jako překladatelka, a stal jsem se učitelem v tehdy nově se otevírající české sekci Evropské školy, kde jsem byl 3 roky. Vůbec se nám z Lucemburku nechťelo, byli jsme tam hrozně spokojeni, takže když jsem byl upozorněn na konkurz na pozici zástupce ředitele, odmítl jsem. O rok později se situace opakovala, a tak jsem si řekl, proč to nezkusit...Teď je to desátý a poslední rok, co jsem zástupcem ředitele EEB3 pro mateřskou školu a první stupeň.

Když jsi začínal, bylo Ti 31 let, bylo těžké dostat se na pozici zástupce ředitele EEB3?

Prošel jsem docela náročným výběrovým řízením v ČR, bylo nás jen několik kandidátů, kteří jeli na pohovor do Bruselu. Jako jediný z uchazečů jsem měl co do činění s Evropskou školou. Určitě to byl velký risk, když mě brali, protože jsem byl mladý a neměl tolik zkušeností. Tehdejší ředitel, s kterým jsem se několikrát setkal a velice jsme si sedli, však během léta umřel, což bylo velmi smutné. A kvůli tomu také byly začátky zde ve škole velmi hektické.

Z pracovního hlediska - co Ti práce v Bruselu dala? S jakými pocity se díváš nazpět na Tvé zdejší desetileté působení?

Desetiletá zkušenost s vedením takto velké školy je nepřenositelná. Komunikace, informace, řešení problémů s tolika různými lidmi (rodiče, učitelé, děti atd.) různých národností a kultur je něco neobyčejně obtížného, ale na druhou stranu zcela jedinečného a skvělého. Vždycky říkám, že ES je takový model EU. Mnohdy máme na věc různé názory, ale nakonec se musíme dohodnout na kompromisu, aby vše dobře fungovalo. Pokud si někdo sve-

řepě trvá na svém názoru a není schopný o krok či o dva ustoupit, nemůže to fungovat. Tedy určitě jsem se naučil více akceptovat kompromisy, obzvláště v různých pracovních skupinách v systému Evropských škol.

Jak se dívám zpět? Jsem určitě moc rád, dokonce i pyšný na to, že se mi podařilo na své pozici uspět. Mnou vedený první stupeň a MS dostaly v posledním hodnocení inspekce jedno z nejlepších hodnocení ze všech Evropských škol. Je to samozřejmě především díky skvělé práci vyučujících a já jim za to děkuji. Pro dobrou práci vyučujících je však potřeba vytvořit jim k tomu dobré pracovní podmínky, a to se mi snad podařilo a daří. A vždycky jsem se snažil chovat tak, abych mohl dobře spát.

A které okamžiky v průběhu těch deseti let na EEB3 byly pro Tebe nejsilnější?

Nejkrásnější moment ve škole byl, když mi při loňském Springfestu asi 1000 dětí zpívalo Happy Birthday, to bylo nejvíce emotivní.

Pravděpodobně nejnejpříjemnějším zážitkem bylo setkání s jedním rodičem, který přišel a otevřeně řekl, že mi kvůli nesouhlasu s mým rozhodnutím přišel nakopat zadek. Naštěstí to nezkusil, asi věděl, že umím karate. :-)

Obohatil Tě nějak život v Bruselu/v Belgii? Pokud bys měl možnost se něčeho vyvarovat, co by to bylo? Co se Ti nejvíce/nejméně v této zemi líbí?

Jasně! Když jsem přišel do Bruselu, neměli jsme žádné dítě, teď máme 3 kluky! Nemyslím si, že by v minulosti bylo něco tak zásadního, čeho bych se chtěl do budoucna vyvarovat. Věřím, že vše, co se nám děje, má nějaký důvod, pozitivní věci musejí být vybalancovány těmi negativními, protože jinak bychom si nevážili těch pozitivních.

Předtím, než jsme sem z Lucemburku přijeli, jsem si myslel, že je Brusel ošklivé město. Tento můj názor se ale změnil brzy po nastěhování do Belgie a nyní obdivuji například zdejší krásné parky. Také čtvrť, v které bydlíme, je skvělá.

My máme s Milenou to štěstí, že se snažíme být pozitivní. Úplně na všem si totiž najdeš dobré a špatné stránky a je jen na Tobě, jak se k tomu postavíš. A tak radši koukám na ty hezké věci. Pro mě je důležité obklopit se lidmi, se kterými si rozumím, se kterými si mohu občas zajít na pivo, zazpívat si, zahrát si, zaspotovat. A tady v Belgii/Bruselu je fůra takovýchto skvělých lidí.

Protože Tvé pracovní období na nynější pozici končí, budete se s rodinou stěhovat v létě nazpět do ČR. Jaké máš

plány? Těšíš se? Nebo bys dal přednost tomu zůstat zde v Belgii? A proč?

TOTO JE NEJTĚŽŠÍ OTÁZKA! Na jednu stranu cítím velkou úlevu, na druhou stranu i smutek. Máme takové dvě „doma“, v Telči i tady. Když odjíždíme na prázdniny do Telče, říkáme, že jedeme domů, stejně tak to však říkáme, když na konci prázdnin odjíždíme do Bruselu...

Žádné konkrétní pracovní plány v ČR zatím nemám. Nedávno se uvolnil post ministra/ministryně školství, ale zatím mne nikdo nekontaktoval. :-)

Pověz mi prosím něco o Tvůj rodině.

Jsem pyšným tatínkem tří skvělých kluků a všechny mám se svojí báječnou, krásnou, chytrou a hodnou manželkou Milenou.

Teď ke Tvým koníčkům: jsi skvělý klávesák, zvládneš hravě i bicí. Jak ses ale naučil hrát?

Na koníčky bohužel nemám moc času, ale ten, kdo mne zná, ví, že hrozně rád něco tvořím rukama, opravuji, stavím. Jsem schopný si vyštukovat zeď, položit dlažbu, plovoucí podlahu, postavit kuchyň, plot atd. To mám hrozně rád a vždycky se těšus na každé prázdniny, že budu moci něco dělat, aspoň na zahradě.

Moc děkuju za pochvalu, kdyby moje

někdejší paní učitelka klavíru byla bývala před třiceti lety věděla, že takto budeš hodnotit moji klávesovou hru, nevěřila by tomu! :-)

Chodil jsem asi 3 roky na klavír, proto-

že mě to OPRAVDU strašně moc nebavilo, tak mě naši odhlásili. Proto taky moc neumím číst noty. To, co teď doma hrají kluci, to bych fakt asi nedal. Akordy v pohodě, ale ještě basovej klíč, to ne... Začal jsem pak zase hrát až v pubertě, ale jen podle sluchu. Byl jsem v několika místních kapelách v Telči, s manželkou jsme měli Duo Šanson. Jezdili jsme spolu po celé republice a hráli jsme na desítkách svateb, plesů a dalších akcí, byli jsme takoví „Eva a Vašek“.

Bicí jsem si pořídil k mým 39. narozeninám a měl jsem měsíc na nacvičení na koncert se školní kapelou. Teď už na ně doma „mydlí“ naši kluci a možná lépe než já. I maminka to zkusila a šlo jí to. Teď mě napadá, že bychom si mohli založit rodinnou kapelu Brtník Family! :-)

Co Tvoje kapely: VIP Banda, Ze Teachers Band... Jak vznikly, jak ses k nim dostal, co hrajete atd.

Jako všechny velké věci i tyto vznikly náhodou. VIPbanda (tedy Vláda, Ivo, Petr) myslím vznikla na jedné úžasné party „U Ještěrky“, kdy jsme si zpívali a hráli s kytarami a pianem a mne napadlo, že bychom mohli dát dohromady malou kapelu, jen tak pro potěšení: já – bicí, Ivo – baskytara a Petr – elektrická kytara. Ani jeden z kluků na ty nástroje nehrál, ani je neměli doma. Klukům se nápad líbil, sešli jsme se, koupili či vypůjčili nástroje a zkusili to. Hned jsme zjistili, že to bez piana (kláves) není ono. Došli jsme tedy postupně k nynější sestavě, kdy místo bicích hrají na klávesy/piano a bicí máme automatické. Je pravda, že automat je přesnější než já, ale určitě tomu chybí „moje“ emoce. :-)

Zkoušky a hraní s klukama - to je pro mne úžasná terapie. Sejdeme se, zahrajeme si, probereme problémy světa, sdělíme si naše problémy a radosti, vypijeme lahvinku a je nám moc dobře. Hudba v jakékoliv formě je neuvěřitelným stmelujícím prvkem.

Se školní kapelou to bylo obdobně. Před každým Springfestem se skupina vyučujících sešla, aby něco nacvičila na Springfest. Vždy jsem zde hrál na piano, od té doby, co mám bicí, zde hrají na bubny. Musím se ale přiznat, že na tuto školní kapelu jsem měl letos velmi málo času a zkoušky jsem dost zanedbával. Budiž mi odpuštěno.

Jsem moc rád, že naši kluci doma mají

© foto z archivu Vladimíra Brtníka

k hudbě stejný vztah jako já s manželkou. Jsou schopní si přehrát písničky jak na klavír, tak na bicí i kytaru.

Jaké máš další koníčky?

Hrozně rád něco teda dělám rukama, abych za sebou viděl nějaký výsledek. Rád si zahraju tenis, rád chodím do sauny, naposledy jsem byl s mým kamarádem v Luxu. :-)

Rád čtu detektivky, Nesbo a Dan Brown jsou mí nejoblíbenější autoři.

Věřím, že i tak úspěšný člověk, jako jsi Ty, s krásnou rodinou a dobrou prací, má přesto nějaké sny, něco, po čem touží. Prozradíš našim čtenářům alespoň jednu věc? :-)

Jako puberták jsem chtěl mít Ferrari nebo Porsche. To jsou ale sny, které nepřetrvají. Pak třeba vidět Eiffelovku, Monu Lisu a Sochu svobody, to nebylo v minulém režimu běžné.

Mým opravdovým snem je, abychom i nadále žili spokojeně s mojí rodinou na bezpečném místě... doufám, že to tak zůstane pro nás, pro naše děti i pro děti našich dětí.

Věřím, že toto je přání nejen Vládo-vo, ale nás všech. Děkuji panu řediteli za nesmírně příjemné a vřelé povídání. Loučení s ním a s jeho rodinou bude těžké, a tak jim co nejsrdčněji přeji spoustu štěstí s řešením praktických záležitostí během stěhování i následnou pohodu zpět v překrásné Telči.

Zuzana Jirglová

Recitál Gentleman Singers

Zveme vás na recitál vokálního souboru **Gentlemen Singers**, který uvede valnou hromadu Besedy a na který se můžeme všichni těšit v **neděli 8. 10. 2017**.

Soubor, založený v roce 2003 v Hradci Králové, je jediným profesionálním mužským oktetem v Česku. Za dobu své existence vystupoval po celém světě a zvítězil v mnoha hudebních soutěžích. Je nám ctí, že Gentlemani zazpívají našim krajanům v Bruselu a pobesedují s nimi. Recitál se bude konat v **Pražském domě a začne ve 14:30**.

Členové Besedy mají vstup volný, všichni ostatní zájemci pošlou symbolický příspěvek na výdaje ve výši **5 €**. **Místa si rezervujte od 1. do 30. 9. na spolek@beseda.be** Rezervaci však moc dlouho neodkládejte, počet míst v Pražském domě je omezený.

© foto z archivu Gentlemen Singers

Valná hromada

Milí Besedníci, dva roky uběhly jako voda a my opět chystáme valnou hromadu. Ta minulá se konala v roce 2015 již v březnu, neboť jsme chtěli umožnit naší škole ČŠBH osamostatnit se a registrovat ještě před začátkem nového školního roku 2015 / 2016. Tento proces byl však zdouhavější, škola se mohla zaregistrovat až letos na jaře.

Na valné hromadě vás budeme informovat o naší práci a hospodaření za poslední dva roky. Promluvíme si o plánech do dalších let, zaktualizujeme naše stanovy a zvolíme nový výbor Besedy. Momentálně fungujeme v oslabení, hledáme tedy posily do výboru. Pokud jste členy Besedy nebo se členem Besedy chcete v nejbližší době stát, můžete se klidně hlásit.

Přesný program valné hromady dostanou členové spolku na začátku září. Vaše přání a návrhy nám prosím sdělte již nyní.

stávající výbor

Milí čtenáři,

tak jako na jaře přilétají ptáci z teplých krajů nazpět do našich zemí, tak i k nám přilétá jeden druh. Nicméně není to hejno vlaštovek, ale sojka, a to rovnou Bruselská. Někteří z vás již vědí, co je čeká, jiní si mohou příjemné a vtipné příběhy ze života v Belgii přečíst na této dvojstraně. A můžete se těšit na pokračování i v dalších číslech! Přejí vám příjemné čtení

editorka Zuzana

Tak tedy: POZOOOR! PŘILÉTÁ

BRUSELSKÁ SOJKA alias Kateřina Farná

Jak jsem potkala potkana aneb Bruselská havěť

Brusel sice nemá vlastní zoo, ale jeho zvířena je skoro tak pestrá jako v luxusním parku Pairi Daiza. Pravda – pandu velkou jsem tady ještě neživo nepotkala, ale kdyby vás to zajímalo, tak v Etterbeeku, čtvrti v širším centru belgické metropole, bydlí Pandí žena. Tedy ona se tak samozřejmě nejmenuje. Jen já jsem drobné Belgičance s nezvyklou zálibou ve sbírání všeho s motivem ohroženého bambusozrouta přičkla takovou přezdívku. Pandami má vyzdobený celý svůj dům, ale o ní vám třeba napíšu příště.

Na téma neobvyklé bruselské zvěře mě přivedla kamarádka z jógy. Zuzka bydlí shodou okolností taky v Etterbeeku a celý loňský rok řešila ohromnou záhadu. Kdo jim krade boty na předzahrádce jejich přízemního bytu. Sedmero párů muselo padnout za oběť překvapivému odhalení. Jako straky si k nim pro lup chodily dvě lišky a zrovna před pár dny si to jedna špacírovala pod okny ve chvíli, kdy Zuzka oběd-

© foto Zuzana Cagalová

vala (na fotografii). Lišky! Ba co víc, ony tam nejspíš kousek od policejních koníren a kasáren mají rozvětvená doupata. Jeden čtenář mého blogu mi před časem napsal, že dokonce spatřil lišku produkcirovat se kolem hlavního sídla Evropské komise, u Berlaymontu. Úplně vidím ty kravaťáky, jak prchají před krvelačnou šelmou...

Chytré liščí parádnice

Ale vážně. Belgičane k zrzavým šibalkám údajně chovají ve městě poměrně úctu. Nevyzývají k jejich odstřelu, ale hýčkají je skoro jako svoje domácí kočky. A víte proč? Protože loví potkany. A s těmi mám osobní zkušenost pro změnu já sama a jedny moje sandále. Nejspíš proto, že nemám lišku a sousedčiny lenivé micky patří do starého železa.

Před jistou dobou jsem se s přerostlým agresivním hlodavcem setkala tváří v tvář.

Nebyla jsem na něj vybavená. Mentálně ani materiálně. Přitom pravověrní Bruselané vědí své a nějací potkani je na jejich cestě životem zvlášť nevykolejí.

Jen malá vsuvka úvodem – ty chlupaté mrchy s dlouhým ocasem, o nichž si myslíte, že jsou krysy, tak nejsou. Máte tu čest s vyžranými potkany, krysy jsou ve městech totiž vzácné.

Tudle jsem tedy v našem bruselském domě šla do sklepa pro marmeládu. Běžná aktivita, na kterou není potřeba plynová maska, natož zbrojní průkaz. Otevru dveře v suterénu, rozsvítím a hledám v krabici. Na ní zahlédnu bobky, jaké kdysi dělal náš morčák. Ten je ale dávno v pánu, zakopaný na pražském Vítkově, takže asi nepůjde o jeho reinkarnační úlevu. Koukám, že pod bedničkou s moravským proviantem mi něco solidně ohryzalo korkové kožené sandále. Moje nejoblíbenější letní botky. Merde! V ten moment ještě netuším, že tam, kde je jeden bobek, může být hůř.

Koukám nalevo, napravo, jestli náhodou neuvidím toho hříšníka pažravého. Nic. Mrknu zběžně do igelitky, kde máme uložené nepotřebnosti. A tam, schoulený do starých vánočních cinkrdlátek, leží potkan. Je mrtvý. Asi ho zabily moje boty. Slušná pomsta, říkám si.

Vynáším mrtvolku i s rolničkami do kontejneru, a přece je mi ho trochu líto. Má lítost trvá přesně minutu, než kolem mě proběhne druhé zvířátko. A přede mnou se schová do otevřené sklepní kóje. Jdu vyhodit tvého bráchu a pak se pro tebe vrátím, chlupáci! Půjdeš z domu. Bobky s tebou, utrousím.

Nevěřili byste, jak vás takový tvor může vyvést z rovnováhy. Netrpím žádnou arachnofobií, natož potkanofobií, ale dokáže mě vytočit, když mi pitomý potkan bude přidělovat práci.

Jdu s pytle ven. Otevírám dveře a přemýšlím, jak toho druhého zlikviduju. Do toho mi naskakují obrázky agresivních hlodavců, kteří se nevzdávají a svoje pole nevyklízí bez boje. Rádi prý skáčou a koušou. Takže vycházím ven z domu a instinktivně se podívám pod nohy. A tam, přes sklepní poklop, na mě drze čučí druhý potkan. Rozhlíží se kolem, jako kdyby čekal odvoz na operní představení. Pak koukne na mě, zaňufá čumákem, jako by zjišťoval, co dobrého se v okolí zrovna vaří. Vůbec se mě nebojí, zmije jedna chlupatá.

V ten moment se mě zmocnila taková zlost, že jsem pytel rázem upustila a seběhla zpátky do sklepa. Buď půjde z domu

on, nebo já. Beru do rukou skládací zahradní stolek, bude mým štítem, a smeták mým kopím. Ve sklepě se pak odehraje scénka jak ze špatného filmu. Opravdu na mě skočil a já ho odrazila dřevěným štítem. Zapištěl a utekl. Druhý den mé dílo těžkým rýčem dokonala majitel domu, kterému jsem poslala SOS. Ukázalo se, že kde jsou dva, je minimálně celá rodina.

© foto Petr Vít

Ráj zelených andulek

Víte, co mě na tom všem zaujalo asi nejvíc? Ten ledový klid našeho pana domácího. Dokonce i má profesorka francouzštiny zůstala nad věcí, na rozdíl od mých zděšených spolužáček. Jen se mě zkušeně zeptala, zdali se náhodou kolem domu něco rekonstruuje. Měla pravdu, opravovalo se potrubí. Naše potkaní rodina si tak našla nový pelech u nás.

Nebojte, nebudu končit nějakými prašivými hlodavci. Jedno zvíře je v Bruselu přece jen mnohem nečekanější. Smaragdově zelené andulky (la Perruche Alexandre) či mníšci sedí. V hejnech prolétávají pod zamračenou oblohou v Evropské čtvrti v Cinquantenaire nebo třeba v Josaphat parku. Zejména v zimních měsících, kdy jsou stromy holé, září jejich peří mezi občasnými sněhovými vločkami až pohádkově.

Bývají velmi hluché, žádné jemné vrabčí švitoření. V Bruselu jich žijí tisíce a poslední dobou se hovoří o jejich přemnožení. Patří mezi invazivní druhy, vytlačují místní ptactvo a kazí náladu řidičům naleštěných bouráků, které neprozřetelně zaparkovali pod „jejich“ stromy. Přesto je kouzelné pozorovat, jak v parku vedle sebe na trávě volně poskakují exotické andulky s holuby, husami, vránami nebo kosáky.

A jak se do Bruselu dostaly?

Některé legendy hovoří o tom, že je vypustil ze své soukromé zoo jeden z belgických králů; jiné, že praotcové dneš-

ních generací pocházejí z výpravy čtyřiceti uprchnuvších jedinců v roce 1974 z voliéry zábavního parku Meli (na místě dnešního Bruparcu). Přítomnost andulek v Belgii ale bude pravděpodobně mnohem starší. Už v roce 1436 se jedna dostala holandskému malíři Janu van Eyckovi na velkou deskovou olejomalbu nazvanou Madona kanovníka van der Paele, kterou namaloval bohatému duchovnímu v Bruggách. Obraz zachycuje Ježíška sedícího na klíně Panny Marie a v rukách třímá zeleného ptáčka. Tvrdí se rovněž, že andulky přivezl ze svých cest v Indii Alexandr Veliký. Odtud také název druhu žijícího v Bruselu – alexandr malý.

Ve městě tráví andulky celý rok. Adaptovaly se bravurně na chladnější klima stejně jako růže, které krásně kvetou na venkovních záhoncích ještě v prosinci, kdy jejich trny už pokrývá námraza.

Belgický líbací manuál nejen pro našince

Určitě jste se v Belgii alespoň jednou dostali do podobné situace. Setkáváte se poprvé s cizím člověkem. Čeká vás zdravice. Vy automaticky napřahujete svou paži, opačná strana se má ale naopak k polibku. Je letný. Pak následuje další, někdy ještě jeden. Říkáte si, dobře, asi se tady všichni takhle zdraví. Jenže když máte při odchodu repete, najednou se počty mění, jste zmatení, opakujete si základy matematiky a přemýšlíte, jestli jste právě neudělali další faux pas a nepropadli ve zkoušce společenské etikety.

Tentokrát se nebudeme zabývat klasickými polibky z nekonečné, hory přenášející lásky, ale zdravicemi políbeními, jimiž je prošípaná celá belgická společnost a bez kterých se neobejde téměř žádné osobní setkání. Dokonce to občas při rodinných sešlostech vypadá, že než se všichni obližují navzájem, skončí oslava dřív, než vůbec začala.

Vyznat se v belgickém „líbacím systému“ neboli faire la bise skutečně není tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát. Při delším pozorování chování Belgičanů totiž vyvstane zásadní otázka: při jaké příležitosti a komu vlepit jednu, dvě, tři nebo čtyři pusy? Dále – začíná se zprava, nebo zleva? A nedostanete náhodou od zemitějších Vlámů jednu za uši, když jim jako muž narušíte jejich osobní prostor polibkem?

Na základě své osobní zkušenosti a soukromého miniprůzkumu mohu konstatovat, že žádná rigidní pravidla s polibky na líčko, kdy se jako lehký vánek (skoro) dotknou dvě tváře takzvaně chlup na chlup – v učebnicích belgického bontonu vytesána nejsou.

Především záleží na vztahu dotýkářů osob a na regionu – v Tournai se údajně líbá čtyřikrát, v Charleroi třikrát, v Namuru 2x. V Bruselu se většina pozdraví jedním líbnutím, praváci začínají pravou tvář, leváci levou, ale neplatí to vždy; vlámští

muži si raději podávají ruce.

A dávejte si velký pozor na mlaskavé pusy, které jsou v Belgii nejen během chřípkových explozí přijímané minimálně s rozpaky.

Dva líkující se muži

Třicetiletý Thierry také někdy tápe. Podle něj velice záleží, v jaké situaci se lidé nacházejí. „Pokud ve striktně formální, jako jsou pracovní schůzka, návštěva lékaře nebo setkání s neznámou osobou, vždy zdravím podáním ruky. A to i ženu,“ popisuje své zkušenosti.

V dalších už se výrazně variuje. „Jsteli se svou rodinou nebo přáteli, záleží, zda ve vlámské, nebo valonské části. Vlámská část se omezuje na jeden polibek mezi ženami, jeden polibek mezi ženou a mužem a podání rukou mezi muži. Ve frankofonní oblasti se všichni navzájem líbají.“ A hned přidává první z řady výjimek: potkáte-li milovanou osobu po delší době, pak si navzájem věnujete políbení třikrát. Thierry zdůrazňuje, že líbací zdravici s jiným mužem úplně nemusí. „Necítím se dobře, když mě chce políbit jiný chlap. Zejména tady v Bruselu je to komplikovanější. Pocházím ze dvou kultur, vlámské a španělské, a ani v jedné se muži takto nezdraví. Takže já začínám vždy podáním ruky, no a někdy to skončí polibkem, ani nevím jak,“ směje se vášnivý tanečník a cyklista.

Česka Petra (32) pracuje v Bruselu několik let a vidí problematiku belgického líbacího zdravení trochu s nadsázkou. „Všechna pravidla jdou stranou, když se na obzoru objeví hezká holka. Pánové pak vymýšlí sto a jeden důvod, proč mají jít dotyčnou obližovat, co se dá. To je ale nespíš všude,“ usklíbne se milovnice cestování a kinematografie.

„Nicméně když jsem se zeptala svých belgických kolegů, jak to s těmi polibky vlastně je, nedostalo se mi pořádné odpovědi. Většina mi tvrdila, že se vždy a všude dává jen jedna pusa na tvář, přitom na přelomu roku jsem od většiny z nich během novoročního večírku dostala pusy tři. Takže, babo rad!“

Vysvětlení mi o pár hodin později nabídl Francouzka Agathe, osmadvacetiletá manažerka, žijící v Bruselu čtyři roky. „V Belgii obvykle dávám a dostávám jednu pusu. Ovšem jak mě upozornil můj belgický partner, výjimečně události a oslavy si žádají polibky tři. Napoprvé to pro mě bylo velice překvapivé,“ vysvětluje.

Podle Petry se většina „pusinkuje“ při příchodu do práce, málokdy při odchodu. „Říkám tomu tour de bises, kdy kolegové obejdou celou kancelář o 50 lidech a dají pusu na tvář téměř každému a zeptají se, zda ça va, tedy jak se má. Nicméně celkově je v tom stejný hokej jako téměř ve všem v Belgii.“

Kolik polibků dáš, tolikrát jsi Belgičanem

Vrcholem veškeré líbací legrace je, když se potkají Belgičan s Francouzem. To jsou teprve hotové tanečky nastavených tváří.

Sama manažerka Agathe se pravidelně potýká s nedorozuměními, podobně jako její francouzští přátelé, protože jsou celý život zvyklí dávat a dostávat minimálně dva přátelské polibky: „I po čtyřech letech se cítím smutně a jaksi neúplně, když po první puse vyjde moje iniciativa na prázdko a já zůstanu čekat nakloněná s nastavenou druhou tvář sama.“

Sympatická blondýnka potvrzuje, že Francouzům není naše pouhé potřesení rukou příliš po vůli. Asi stejně jako českým mužům líbání na tvář. „Na pouhé podání rukou už jsem si zvykla, pracuji v mezinárodním prostředí. Nicméně napoprvé mě to velice překvapilo. Působí to na mě velice chladně.“

Naše padesátiletá sousedka Maryke, belgická účetní s francouzskými kořeny, vidí velký rozdíl mezi věkovými generacemi. Například v 70. letech mělo podle ní líbání na pozdrav mezi dvěma staršími muži v Belgii úplně jiné konotace: „Dnes se mladí teenageři líbají s mobilem u ucha a cigaretou v puse úplně běžně.“

Celou debatu uzavře téměř poeticky: „Polibkem vyjadřujeme tomu druhému naši náklonnost a spřízněnost. Obvykle svým přátelům a dlouhodobým klientům dávám jeden polibek a k tomu je jednou rukou obejmou. Ovšem dřív se v Bruselu běžně dávaly dobrým kamarádům polibky tři. Tím, jak se celý svět zrychluje, se tradice smrskává jen na jeden,“ obejmě mě svou pravačkou a nečekaně se usměje: „Buďte ráda, že o tom nepíšete ve Francii. Tam by to bylo skoro na dizertační práci.“

Kateřina Farná

Profil

Na Brusel se nedá předem připravit. Brusel se musí zažít. A přesto, že jsem se jako novinářka ocitla v hlavním městě evropské politiky, rozhodla jsem se sbírat a pěstovat jiná žurnalistická semínka.

Už nějakou dobu si poletuji Bru-selem a Belgií a sbírám tak příběhy, zajímavosti a zaznamenávám osobité historky.

Bruselská sojka má kromě stejnojmenných profilů na Facebooku, Twitteru a Instagramu také blog www.bruselskasojka.cz

Společenská rubrika

Milí krajané, nezapomínejte nám včas zasílat zprávy o významných událostech ve Vašem životě. Děkujeme.

1. prosince 2016 se narodila **Laila**, dcera Daniela Hrabiny a Mayady Elhissy. Starší bratříček se jmenuje **Nadim**.

28. ledna 2017 se narodila **Klara**, dcera Dimitriho Jageneaua a Martiny Schusterové.

11. května 2017 se narodila **Alexandra**, dcera Thierryho Lemoina a Doroty Adamové.

Laila

Klára

Alexandra

Upřímně rodičům blahopřejeme. Necht' vám dcerky přinášejí jen samou radost!

15. května 2017 oslavila narozeniny paní **Anne-Marie Bořecká Desmedt** z města Huy.

23. května 2017 oslavil narozeniny pan **Zdeněk Král** z Bruselu.

4. června 2017 oslavila narozeniny členka výboru Besedy **Barbora Frostová**.

17. srpna 2017 oslaví narozeniny bývalá dlouholetá jednatelka Besedy, paní **Zdeňka Makoňová-De Raad** z Gentu.

2. září 2017 oslaví narozeniny paní **Eliška Meuleman - Kneblová** z Brugg.

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme, do dalších let přejeme hodně zdraví a spokojenosti.

Kalendář Českého krajského spolku Beseda:

Dětský den s grilováním	« Bois des Rêves » u Ottignies a Wavru	neděle 11. 6. 2017 od 12 hodin
Recitál Gentlemen Singers	Pražský dům avenue Palmerston 16, 1000 Brusel	neděle 8. 10. 2017 od 14:30
Valná hromada Besedy	Pražský dům avenue Palmerston 16, 1000 Brusel	neděle 8. 10. 2017 od 16:30

Zpravodaj vychází čtvrtletně, členové Besedy dostávají výtisk poštou automaticky, ostatní na požádání. Každý zájemce může dostávat elektronickou verzi Zpravodaje e-mailem, stáhnout si jej též můžete z webových stránek Besedy, www.beseda.be

Příští číslo Zpravodaje vyjde v září 2017, uzávěrka pro vaše příspěvky je 1. srpna 2017.

Pište nám na spolek@beseda.be, nebo poštou na:

Český krajský spolek Beseda, 51, rue des Arbalétriers, 1420 Braine-l'Alleud
Telefon: 0032 (0)2 / 384 96 44 **Mobil:** 0032 (0)497 / 92 81 62